Iosafat

Iosafat

Fiul lui Asa, Iosafat, a fost unul dintre cei mai valoroşi împăraţi ai lui Iuda. „Mamă-sa se numea Azuba, fiica lui Şilhi. El a umblat în toată calea tatălui său Asa şi nu s-a abătut deloc de la ea, făcând ce este drept înaintea Domnului" (1 împăraţi 22.42-43). „Domnul a fost cu Iosafat, pentru că a umblat în cele dintâi căi ale lui David,tatăl său şi n-a căutat pe Baali, pentru că a căutat pe Dum-nezeul tatălui său şi a urmat poruncile Lui, fără să facă ce făcea Israel. Şi Domnul a întărit domnia în mâinile lui Iosafat, căruia tot Iuda îi aducea daruri. Şi a avut o mulţime de bogăţii şi glorie. Inima lui s-a întărit din ce în ce în căile Domnului, şi a îndepărtat din Iuda chiar şi înălţimile şi aşerele" (2 Cronici 17.3-6). „Dar tot se mai găsesc lucruri bune în tine, pentru că ai înlăturat din ţară aşerele şi ţi-ai îndreptat inima să caute pe Dumnezeu" (2 Cronici 19.3). Insă „poporul tot n-avea inima îndreptată către Dumnezeul părinţilor săi" (2 Cronici 20.33). Citind diferite pasaje biblice, reţinem bucuria cu care Duhul lui Dumnezeu vorbeşte despre părţile pozitive ale acestui rege. Dacă urmăriţi istoria lui Iosafat în 2 Cronici 17-21, veţi gusta bucuria biruinţei câştigate asupra fiilor lui Moab şi a fiilor lui Amon, precum şi asupra tuturor celor ce au pornit cu război împotriva lui Iuda (2 Cronici 20.22). Bucuria se revarsă în cântări de triumf şi în laude (aşa cum se întâmplă şi în alte împrejurări mai puţin importante): „încredeţi-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, şi veţi fi întăriţi; încredeţi-vă în prorocii Lui, şi veţi prospera" (versetul 20). „Apoi, sfătuindu-se cu poporul, a numit nişte cântăreţi pentru Domnul şi pe aceia care aduceau laude în strălucire sfântă, în timp ce mergeau înaintea bărbaţilor înarmaţi şi ziceau: „Lăudaţi pe Domnul, căci îndurarea Lui ţine în veac!" (versetul 21). Unei asemenea cântări de laudă, înălţate cu credinţă, Dumnezeu răspunde punând în învălmăşeală pe vrăjmaşi. Copiii lui Iuda obţin o victorie glorioasă, adunând pradă timp de trei zile, iar în a patra zi s-au strâns în valea Beraca (Binecuvântare) şi au binecuvântat pe Domnul: „In clipa când au început cântările şi laudele, Domnul a pus o pândă împotriva fiilor lui Amon şi ai lui Moab şi împotriva celor din Muntele Seir, care veniseră împotriva lui Iuda. Şi au fost bătuţi" (20.22).

Binecuvântat este drumul credinţei care duce totdeauna la biruinţă (pentru că: „Bucuria Dom-nului va fi tăria voastră") şi după aceea la valea binecuvântării. O, de am cunoaşte cu toţii calea aceasta!

Regret că nu pot termina aici istoria lui Iosafat, pentru că povestirea continuă: „După aceea, Iosafat, împăratul lui Iuda, s-a aliat cu împăratul lui Israel, Ahazia, a cărui purtare era nelegiuită" (ver-setul 35). Ei s-au asociat spre a construi nişte corăbii ce urmau să se deplaseze spre Tarsis, dar intervenţia Domnului a făcut să eşueze acest proiect. Potrivit cu 1 împăraţi 22.49-50, Iosafat a sfârşit prin a înţelege că el nu se putea alia cu cel rău.

Se pare că Duhul Sfânt a ascuns înadins lipsurile lui Iosafat, pentru că dragostea acoperă o mulţime de păcate. Fiul său, Ioram, a luat de soţie o fiică a lui Ahab, care l-a determinat pe soţul ei să se abată de la calea Domnului (2 Cronici 21.6). El a domnit opt ani la Ierusalim şi a murit fără să lase păreri de rău în urmă. Trist sfârşit pentru vin împărat păcătos, dar un sfârşit cu atât mai jalnic cu cât era vorba de fiul unuia dintre cei mai buni regi al lui Iuda, iar toate acestea din cauza unei femei! Iar Ioram a găsit această soţie datorită legământului (posibil că aces-ta să fi fost de scurtă durată) încheiat de tatăl său cu un om nelegiuit. Ce lecţie serioasă desprindem noi de aici!

Să vedem continuarea acestei istorii tragice. Soţia lui Ioram se numea Atalia, fiica lui Ahab, una din cele mai stricate femei care au trăit vreodată. Fiul ei, Ahazia, (numit astfel poate datorită un-chiului său, împăratul lui Israel, cu acelaşi nume, nepotul lui Ioram, Ioas, regele copil scăpat de la moarte prin mâna mătuşii sale lehoşeba, şi în sfârşit fiul lui Ioas, Amaţia: aceştia trei din urmă — Ahazia, Ioas şi Amaţia — au fost şterşi din genealogia lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam (Matei 1). Această ruşine, această pagubă veşnică se datorează acestei scurte prietenii cu lumea, izvorâtă din dorinţa de a obţine ceva aur din Tarsis. Preţul plătit de Iosafat a întrecut cu mult rezultatul obţinut sau chiar ceea ce intenţiona el să câştige. David a adus binecuvântări asupra familiei sale timp de patru generaţii, în timp ce Iosafat n-a lăsat în urmă decât blestem. Dumnezeu să ne păzească de lucruri atât de grozave, dar să ne păzim şi noi cu toată grija!

Nu vreau să mai amintesc profunda ingratitu-dine a lui Ioas, nici „inima împărţită" a lui Amaţia (2 Cronici 25.2). Reţinem doar că Ioas a fost ucis de slujitorii săi, unul dintre aceştia fiind fiul unei Amonite, iar celălalt al unei Moabite — comentariu solemn şi concis al Scripturii cu privire la asemenea căsătorii strict interzise de Dumnezeu, neascultare care poate antrena mai târziu pe copiii rezultaţi dintr-o astfel de unire ca slujitori la curtea regală.

Să reţinem următoarele pasaje: 25.1; 26.3; 27.1, toate menţionând numele unor mame. Ce răspundere apasă pe umerii unei mame! Ea trebuie să-şi asume, în mod conştient, această răspundere pe care nu o va putea niciodată transmite altei persoane, şi anume creşterea copiilor săi în ascul-tare de Domnul atât timp cât ei sunt încă tineri. Timpul trece iute, deci prindeţi prilejul şi răs-cumpăraţi-l! Aurul din Tarsis nu poate înlocui pier-derea copiilor voştri.